

En historie fra det virkelige liv – og lidt inspiration, hvis man syntes, det er irriterende at genoplive dukker...

Jeg er nyuddannet sygeplejerske, og har netop været på ferie i Tunesien med min veninde Eleni fra min sygeplejeklasse.

Vi ligger på stranden og nyder livet, da Eleni siger ”Det ser ikke så godt ud det der”. Jeg vender mig, og ser en pige på ca.18-20 år ligge livløs i vandkanten. En fyr sidder og klapper hende på kinden, og folk begynder at stimle sammen omkring dem. Jeg siger ” Nej, det gør det ikke”, og så løber vi begge to derned. Det er helt tydeligt, at pigen er druknet og livløs, og så tager vores ”sygeplejeinstinkter” over! Eleni tjekker luftvejene, mærker efter udåndingsluft og føler efter puls på halsen. Jeg tjekker puls på håndled og hjerte. Vi kigger på hinanden, og siger nærmest i kor ”ingenting!” Der var intet liv – pigen var død. Så begynder jeg hjerte-lungeredning, og efter 12 tryk er det præcis, som man ser på film, når folk bliver defibrilleret – hendes krop gav et ordentlig ryk, og hun hostede en masse vand op. Det var vildt!

Da ingen af os taler arabisk, og mit franske er på niveau med de fleste tuneseres engelsk, var det svært at kommunikere med den kødrand af mennesker, der var stimlet sammen omkring os. Vi fik dog identificeret pigens søster, og beordret nogen til at ringe efter en ambulance. Vi blev efterhånden godt frustrerede over antallet af tuneserne, som stod og råbte, og hev i pigen, hældte vand på hende osv. Så da vi var sikre på, at hun kunne trække vejret selv, overlod vi hende til dem, men da var hun endnu ikke kommet til sig selv. Efter et kvarters tid - eller en evighed, kom ambulancen endelig.

Et par dage efter besluttede vi os for, at forsøge at finde pigen, for vi ville virkelig gerne vide, om hun var ok. Vi tog en taxa rundt til byens hospitaler, indtil vi fandt det, hvor hun havde været, og fik at vide, at hun var udskrevet efter et døgn. Vi ville stadig gerne have set hende med åbne øjne og farve i kinderne, men under alle omstændigheder var det vigtigste at vide, at hun havde det godt. Vi havde gåsehud i flere dage efter episoden, og var SÅ glade for at have pumpet i dukkerne på skolen!

Dbh. Therese Larsen (tidl. S09E)